

paa disse Spørgsmaal, men at det først var efter en Erindringsskrivelse fra Udvalgets Formand, at det lykkedes at faa et Svar fra Finansministeriet — som saa ganske vist kom Dagen efter; jeg skal minde om, at vi, da vi modtog dette Svar, befandt os paa et Tidspunkt, da der kun var 14 Dage tilbage af den 6te Rigsdagsmaaned. Det forekommer mig, at disse Kendsgerninger tale for sig selv. Jeg skal med Hensyn til det sidste Punkt særlig gøre opmærksom paa, at den højtærede Finansminister sagtens kan sige, at det er let at spørge, men vanskeligere at svare; men en Ting havde dog ikke ligget saa overordentlig fjernt for den højtærede Finansminister, nemlig det at meddele os de Oplysninger, som han kunde give, i Løbet af kort Tid, og meddele Udvalget, at de øvrige vilde det blive vanskeligere at tilvejebringe, og sætte det i Forbindelse med en Henstilling til Udvalget om at lade være med at begære disse Oplysninger. Den højtærede Finansminister har jo ved en tidligere Lejlighed udtalt, hvor ubehageligt det er ham at være her i dette Ting, men han har jo dog i denne Rigsdagsssamling, efter at han er bleven Minister, ført Forhandlinger, endog saa personlig, ikke uvenskabelige Forhandlinger, med Medlemmer af dette Ting. Navnlig er det mig ganske ukendt, at der skulde være noget udestaaende mellem ham og vort Udvalgs ærede Formand. Jeg kan ikke indse, at det skulde have ligget under Finansministerens Værdighed at foretage en saadan Henvendelse til Udvalgets Formand og sige til ham: Saaledes og saaledes ligger Sagen, ønske de Herrer Sagen fremmet, bør de undlade at stille disse Spørgsmaal, men de andre Oplysninger skal jeg komme med, hvad Dag det skal være. I Stedet for ventede Finansministeriet — jeg gentager det — en hel Maaned med at give de Oplysninger, som kunde tilvejebringes i kortere Tid, og meddele os, at de andre Oplysninger ikke kunde tilvejebringes nu. Hertil bør endnu føjes den Bemærkning, at de Oplysninger, man saaledes saa sig i Stand til at tilvejebringe, ikke vare saadanne, at det maatte være nventet for Ministeriet, at de vilde blive forlangte. Jeg maa tværtimod mene, at det er Oplysninger, som just maa have været Frugten af de Arbejder, som Finansministeriet har foretaget sig fra Oktober til Februar. Saa meget om denne Ting og ikke mere. Men jeg kommer herved til, at deri ligger jo allerede Forklaringen af, at Forslagsstillerne have anset

det for rigtigt at stille Forslag om et Lønningstillæg for det kommende Finansaar og ikke et Dyrtidstillæg for indeværende Finansaar. Det er nemlig allerede af den Grund, at, bortset fra Spørgsmaalet om Udbetalingsmodussen vilde det praktiske Resultat jo være ganske det samme. Det er en ganske selvfølgelig Ting, at selv om vi havde bevilget et Dyrtidstillæg, et ekstraordinært Tillæg, et midlertidigt Lønningstillæg, hvad man vil kalde det, for indeværende Finansaar, vilde de paagældende Statsfunktionærer først faa det udbetalt i Finansaaret 1901—1902, og saa forekommer det os dog rimeligere, mere logisk og naturligere at sige: Vi give et Lønningstillæg for Finansaaret 1901—1902. Den højtærede Finansminister var jo heller ingenlunde blind for, men havde tværtimod et meget klart Blik for, at det, som vi paa denne Maade byde, rimeligvis vil blive betydeligt bedre for de paagældende Funktionærer af den Grund, som han antydede, nemlig at det maaske kunde blive ret vanskeligt for Lovgivningsmagten at komme bort fra dette Lønningstillæg. Ja, aabent og ærligt sagt, det tror jeg ogsaa, det vil, men det er, navnlig for mit eget personlige Vedkommende, og jeg kan ogsaa sige for adskillige af Forslagsstillerne Vedkommende, ikke paa nogen Maade nogen Indvending, der har holdt os tilbage fra at gaa med til dette Lovforslag. Det har for adskillige af os just været Formaalet med Lovforslaget at give Statsfunktionærerne, om jeg saa maa sige, et Pant paa, at det er vort Folketingets, alvorlige og oprigtige Ønske i en ikke alt for fjern Fremtid at komme til en virkelig Revision af de paagældende Lønningslove. Det har ogsaa i adskillige Henseender været ikke saa lidt bestemmende med Hensyn til vort Lovforslags Indhold. Jeg skal ikke her særlig pege paa Post- og Telegraflønningslovforslagene, og Lovforslaget om Underofficerernes Lønninger, men jeg tænker her særlig paa Statsbanelønningerne. Flere af Udvalgets Medlemmer ere nøje bekendte med, hvad der er passeret i Jernbanekommissionen, og vi have paa flere af de Punkter, som for Resten have været berørte som Anker mod Lovforslaget, taget Hensyn til Forhold, som ville komme frem, naar en Gang Statsbanelønningerne komme til Behandling i Lovgivningsmagten.

Naar jeg nu skal dvæle ved nogle Enkeltheder, kan jeg i det væsentlige henholde mig til, hvad den højtærede Finansminister har draget frem, idet han jo har samlet de Indvendinger, som ere frem-